

[Qvist Hansen.]

medlemmer af tilsynsrådet har ingen af disse læger givet udtryk for nogen af de tanker, her er fremført, med henblik på deres hospitalers beliggenhed. Jeg har endnu ikke hørt hverken af overlægerne eller af andre i Aarhus, at man skulle være særlig godt stillet i Aarhus, fordi sindssygehospitalet dér er anbragt i nærheden af den store by. Men jeg har spurgt professor Strømgren i Aarhus. Det er ikke fordi jeg tror, sagde jeg, at De får Deres ønsker opfyldt, men De har sikkert nogle. Lad os høre, hvilke ønsker De har. Ja, svarede professoren, det skulle være at få en operationsafdeling tilknyttet selve sindssygehospitalet her i Aarhus, for når vi skal aflevere vore patienter til Aarhus kommune-hospital eller andre steder, mister vi til en vis grad følingen med dem. Vi har ganske vist journalerne fra hospitalet at rette os efter, men det er ikke det samme, som når man har patienterne under dagligt opsyn og i sin daglige varetægt.

Når man bygger et nyt sindssygehospital og placerer det i Brønderslev, er man enig om, at alle de mest moderne metoder skal benyttes og alle de mest moderne instrumenter og indretninger anskaffes i forbindelse med dette hospital, og så spiller beliggenheden ikke så overvældende stor rolle. Som den højtærede indenrigsminister allerede har bemærket, er det hjernespecialister, der er tale om. Af dem har vi kun to; en i Aarhus og en i København, og som bekendt foretages anbringelsen af de sindssyge på de sindssygehospitaler, vi har i øjeblikket, på den måde, at f. eks. de sindssyge, der lider af eller bliver angrebet af tuberkulose, anbringes på sindssygehospitalet i Middelfart, hvor man har en speciel tuberkuloseafdeling; de sindssygepatienter, der er f. eks. tyfusbacillebærere, anbringes ligeledes i Middelfart på den specialafdeling, man har dér; og på hospitalet i Nykøbing Sjælland har man som bekendt den særlige sikringsafdeling, hvor alle de særlig farlige patienter bliver anbragt. Man har altså i forvejen udspecialiseret sig med de forhåndenværende sindssygehospitaler.

Til sidst vil jeg gerne have lov til at sige til det ærede medlem hr. Fibiger, der sammen med mig var medlem af udvalget, der behandlede denne sag, at alt det, lægerne nu fremfører, har jeg studeret med den største opmærksomhed, og jeg kan ikke med min bedste vilje finde noget deri, som ikke allerede tidligere er fremført for udvalget i de mange og lange møder, vi havde dengang. Det er sat op på en lidt

anden måde nu, og man gør opmærksom på, at de år, der er gået, har man brugt til at studere udenlandske metoder, men af nyt er der ikke noget særligt. Derfor begyndte jeg med at takke den højtærede indenrigsminister, fordi han har fastholdt, at man ikke ønsker at tage sagen op igen, og jeg må have lov til — med den højtærede formands tilladelse — at slutte med at citere et lille afsnit af den betænkning, man i sin tid byggede på, et afsnit, jeg før har citeret fra denne talerstol:

„Mest centralt i landsdelen, både geografisk og trafikalt, ligger Brønderslev. Dette har betydning ikke alene for de indlagte og deres pårørende, men også for dem, der søger de vederlagsfri psykiatriske konsultationer, der efterhånden udgør en nødvendig bestanddel af et sindssygehospital's virksomhed. Byen er ikke for lille (ca. 7 000 indbyggere), og der findes et blandet sygehus. Samarbejde med speciallæger vil dog kunne etableres, hvad enten man ville søge til Hjørring eller til Aalborg, hvortil afstanden er omtrent lige stor.“

Det forekommer mig, som jeg sagde før, at være dristigt at sige, at man dengang i det nedsatte udvalg og i tinget ikke skulle have taget saglige hensyn, og at man altså først skulle til at tage de saglige hensyn ca. 2½ år efter.

Jeg vil gerne på mit partis vegne anbefale, at man tilslutter sig den forklaring, der er givet af den højtærede indenrigsminister, og betragter den vedtagne lov som uddebatteret og fastlagt.

N. Chr. Christensen: Denne sag, som er indbragt for rigsdagen af det konservative folkeparti på grundlag af en henvendelse fra lægeorganisationer og sagkyndige lægekredse, vakte for godt et par år siden stor opmærksomhed i salen, og jeg tør jo nok antyde, at den i høj grad delte vandene, således at den sprængte alle partirammer. Når den nu påny bringes frem på rigsdagen, kan den lige så lidt som sidste gang blive en sag af politisk betydning. Den kan blive en sag, hvortil medlemmerne, uanset deres politiske indstilling, naturligt, frit og uden partihensyn må tage deres stilling. Men jeg kan ikke tilbageholde en bemærkning om, at det synes at være en ganske usædvanlig sag. Det er usædvanligt i rigsdagens historie, at man ved en henvendelse til rigsdagen prøver på, om der ikke skulle være mulighed for at skaffe et flertal, som kunne omstøde en tidligere beslutning — en beslutning, som har været af overordentlig stor